

Rod la vremea sa

»El este ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la vremea sa și a cărui frunză nu se vestejește.« Psalm 1,3. Așa se spune despre omul care, despărțit de cei răi, de păcătoși și de batjocoritori, »își găsește plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui. Și despre omul »care se încrede în Domnul și a cărui încredere este Domnul« citim: »nu încetează să aducă roadă« (Ieremia 17,8). – Rода este dovada vieții, și orice viață își are izvorul în Dumnezeu.

Plăcute sunt relatările Cuvântului lui Dumnezeu, care ne lasă să vedem roade veritabile. Ele sunt scrise pentru învățătura și îmbărbătarea noastră. De o deosebită frumusețe sunt roadele pe care noi le vedem că se coc pentru Isus, care sunt aduse direct Lui, Cel pe care Îl iubește sufletul nostru. Dintre toți purtătorii de roade, care nu sunt prezentați din timpul vieții pe pământ a Domnului nostru, trei apar aproape în același timp, sunt de aceeași natură sau au o natură asemănătoare și înainte de toate au un țel comun: omagierea, recunoașterea și cinstirea lui Isus. Ei mai au în comun și faptul că ei cinstesc *trupul* Domnului. Este vorba de Maria din Betania, de Iosif din Arimateea și de Nicodim.

Domnul a venit cu 6 zile înainte de Paști în Betania. El știa că »vremea Mea este aproape«. »Puterea întunericului« era pregătită să desfășoare toată răutatea ei, și El era jertfa lor. Omul a umplut măsura vrăjmășiei lui față de Dumnezeu, ca s-o verse peste Unsul lui Dumnezeu. Și El, Fiul dragostei lui Dumnezeu, stătea înaintea lucrării la a cărei înfăptuire El trebuia să fie părăsit și *de Dumnezeu*. Așa era situația în momentul când El într-un cerc restrâns stătea la masă în Betania și a venit Maria și L-a uns.

Cu siguranță, era Tatăl Cel care a pregătit Preaiubitului Său această învioreare a inimii în zilele dinaintea de necaz. Dumnezeu a dat naștere la această »lucrare bună față de El«. Dar Maria a făcut lucrarea; ea a adus rodul lucrat de Dumnezeu. Nu se spune cât de mult a înțeles ea ce a făcut. Dar ea a făcut ce era potrivit, ce se cuvenea pentru ceasul acela. Nu se poate presupune că ea a crezut că s-a apropiat așa de mult moartea Domnului ei, așa cum ea era în realitate, căci dușmanii lui Isus au făcut pregătirile în taină. Totodată ei nu voiau să-L omoare »în timpul sărbătorii«. Dar Domnul a știut ceasul Lui, și a spus: »ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele.«

Vedem aici cum o femeie slabă, care a avut ocazii mai puține decât ucenicii să învețe (dar ea s-a folosit de ocaziile ei), aducând omagiul ei la timpul potrivit »Celui disprețuit de toată lumea«, prin ofranda parfumului de nard curat, de mare preț și prin aceasta înviorează inima Lui în zilele și ceasurile de strâmtorare. Cercul în care Se afla Domnul în Betania consta numai din aceia care Îl iubeau (cu excepția lui Iuda). Dar dintre toți aceștia era numai o persoană capabilă să facă »lucrarea bună pentru El« și să verse pe trupul Lui sfânt »parfumul de nard curat, de mare preț«, singurul care se potrivea pentru înmormântarea Lui.

Câteva zile mai târziu. - »Domnul slavei« este răstignit, »Urzitorul vieții« este omorât. »Este vinovat de moarte«, a fost sentința. Împreună cu doi tâlhari a fost răstignit. »Groapa Lui a fost rânduită împreună cu cei răi«. Nu era de mirare; căci Domnul trebuia să moară ca un păcătos și făcător de rele, și pentru deținătorii puterii nu era altceva de făcut decât să hotărască ca trupul Lui să fie pus în cimitirele unor astfel de oameni. Dar pentru a doua oară au trebuit să vadă că autoritatea lor avea limite. Ei nu voiau să omoare pe Isus »în timpul sărbătorii«, dar planul lui Dumnezeu era altul. Ei au rânduit ca mormântul lui Isus să fie împreună cu cei răi,

dar planul lui Dumnezeu era să pregătească Hristosului Său un loc demn »în moartea Sa« (Isaia 53,9).

Iosif din Arimateea era unealta lui Dumnezeu. Până atunci s-a ținut ascuns ca ucenic al lui Isus, de frica iudeilor. Citim într-adevăr despre el, că el nu a luat parte la sfatul și la fapta iudeilor, dar el nu a intervenit să ia apărarea lui Isus. Teama de oameni era prea mare pentru a face aceasta. Dar acum a devenit un altul. Probabil el, ca și acel sutaș și alții »care veniseră să vadă această scenă«, a fost copleșit de cele care au avut loc la moartea lui Isus și a recunoscut: »Cu adevărat, Acesta era Fiul lui Dumnezeu!«

Cu îndrăzneală a mers acum la Pilat și l-a rugat să-i dea trupul lui Isus. Iudeul bogat, onorabil, bun și drept roagă să i se dea trupul unui Om, care potrivit cu sentința poporului Său a fost găsit vinovat pentru a fi pedepsit cu moartea și care tocmai fusese spânzurat pe lemnul blestemat! Dacă până în momentul acela Iosif nu a intervenit public pentru Isus, acum o face și prin aceasta se deosebește de tot poporul. Fricosul devine un erou. Căci dacă ar fi fost necesar vreodată curaj de a sta de partea lui Isus, atunci era acum, după ce El a fost omorât ca urmare a sentinței iudeilor și romanilor. Ce lucrare a harului lui Dumnezeu în acest om cu o fire fricoasă! Toți ucenicii fugiseră, toți cunoscuții »stăteau departe, privind cele ce se petreceau«, dar cel care până atunci »era un ucenic ascuns« a avut curaj să împlinească voia lui Dumnezeu cu privire la trupul lui Hristos; și chiar dacă fără să-și dea seama, prin comportarea lui face ca »să se împlinească Scripturile«.

Dumnezeu adaugă un tovarăș celui devenit curajos. »Și Nicodim, care la început venise la Isus noaptea, a venit și el și a adus o amestecătură de aproape o sută de litri de smirnă și aloec.« Probabil venirea lui Nicodim a întărit curajul lui Iosif. Probabil Dumnezeu l-a trimis pentru ca în mijlocul poporului iudeu să fie doi martori recunoscuți ca fiind demni de încredere, că Hristosul Său a murit cu adevărat. Nu se puteau imagina obiecții împotriva mărturiei unui sfătuitor al sinedriului cinstit și a unui fariseu cu vază. Dar oricum ar fi, Nicodim a venit, ca și Iosif, în ceasul potrivit ca să înmormânteze trupul Domnului în chip demn. – Oare și-au mărturisit cei doi oameni unul altuia, că ar fi fost mai bine să se fi declarat mai demult de partea lui Isus? Se poate presupune că ei s-au rușinat unul de altul, atunci când abia la mormântul lui Isus s-au cunoscut ca ucenici ai Săi, și au aflat reciproc de dragostea pe care o aveau pentru Cel răstignit.

Scriptura nu spune nimic despre aceasta, dar ea spune cum acești doi bărbați au exprimat dragostea lor pentru Isus, prin aceea că ei »au înfășurat trupul lui Isus în fâșii de pânză de in cu miresme« și l-au pregătit cu toată onoarea pentru înmormântare, și apoi l-au pus într-un mormânt »în care nu mai fusese pus nimeni«.

Așa s-au împlinit Scripturile potrivit cu voia lui Dumnezeu, contrar hotărârilor oamenilor. Și pentru împlinirea hotărârilor Sale Dumnezeu a folosit oameni, care până atunci prin natura lor s-au dovedit a fi nefolositori pentru o astfel de mărturie. Dar în timp ce Petru, totdeauna gata de a da mărturie, a eșuat foarte condamnabil, și toți ucenicii au fugit, pășesc în scenă fără teamă acești doi oameni, după ce aparent toată nădejdea credincioșilor din Israel a dispărut. Ce i-a determinat, contrar aptitudinilor lor, să depună fără cuvinte această mărturie plină de putere, și aceasta într-un moment când se părea că totul dispăruse și o declarație de partea lui Isus putea să aducă cu sine numai pericole, în cel mai bun caz dispreț? Nu ni se spune, tot așa cum nu ni se spun motivele pentru care Maria a făcut fapta ei. Dar ni se spune că ei au acționat și cum au acționat: Maria a adus parfum de nard curat, de mare preț. Iosif aduce de asemenea ceva veritabil, ceva foarte rar, prin aceea că el cu curaj cere trupul lui Isus de la un

om care L-a condamnat la moarte pe Isus; și Nicodim biruie teama lui, vine să înmormânteze trupul lui Isus omorât, și aduce cu sine o sută de măsuri de balsam prețios.

»El este ca un pom sădit lângă niște pâraie de apă, care își dă rodul la vremea sa.« Nu este acesta răspunsul la întrebarea noastră: „Ce i-a determinat?” Lucrarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru împlinirea Scripturi este un lucru, dragostea și sentimentul oamenilor care acționează este alt lucru. Și grija plină de dragoste a lui Iosif și a lui Nicodim pentru trupul Domnului răstignit ne arată oameni de seamă, care acum erau nu numai lăuntric despărțiți de un popor condamnat prin faptele lui, ci care au primit și curaj să se prezinte public prin mărturia lor că sunt în opoziție cu tot poporul și cu conducătorii și mai marii poporului. Momentul aducerii roadei pentru Domnul a fost și momentul *despărțirii* lor de aceia care L-au omorât. *Fapta* lor i-a despărțit de poporul lor; ei au arătat dragoste față de Acela pe care poporul L-a răstignit. Dacă până în momentul acela nu au fost hotărâți, dacă probabil pe lângă teamă și îndoiala i-a împiedicat să depună o mărturie clară, acum erau convinși că ei aparțin lui Isus, chiar dacă trebuiau să stea »în afara taberei« împreună cu Cel răstignit. Moartea Lui le-a deschis ochii, așa că au preferat locul lângă Hristos Cel mort în loc de șederea împreună cu concetățenii lor.

Poate fi roadă mai frumoasă decât aceasta, care a crescut în aceste zile de adâncă smerenie pentru Domnul Isus asemenea »dintr-un pământ uscat«? Numai credința poate să dea îndrăzneală și putere pentru astfel de fapte în astfel de ore. Ochiul firesc vedea numai un Muribund aflat pe lemnul de ocară și blestem; credința a recunoscut prin harul lui Dumnezeu: »Acesta era Fiul lui Dumnezeu«. Și chiar dacă înțelegerea și cunoașterea sunt mici, aceste inimi au adus rod la timpul lor.

Nu este remarcabil că în această oră au fost în acțiune numai doi bărbați fără teamă și câteva femei? Ceilalți au dispărut. Cu siguranță Duhul lui Dumnezeu nu ne arată fără rost aceasta. În toate timpurile sunt situații și momente care solicită în mod deosebit luarea de poziție și decizii. S-ar putea să lipsească curaj și putere pentru o mărturie plină de putere prin cuvinte și prezentare publică. Dar mărturia fără cuvinte, dovezile de dragoste și atașament pentru Isus vor fi prezente dacă inima este în legătură practică cu Domnul ei, se hrănește din El, asemenea pomului »sădit lângă pâraie de apă« și »își întinde rădăcinile spre râu«. El aduce la timpul lui rod pentru Isus și »nu încetează să aducă roadă«.

Și așa cum atunci cei care Îl iubeau pe Isus, au privit cu uimire pe Domnul în dimineața învierii Sale și L-au omagiat, tot așa va veni în curând ceasul în care toți cei care-L iubesc Îl vor vedea cu bucurie mare venind, ca să fie ca El și pentru totdeauna la El. – Dar până atunci, să nu uităm, noi suntem într-o lume care L-a răstignit.